

**FOAIA CREȘTINULUI ORTODOX
DIN PESCARA ȘI PROVINCIA
PAROHIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ PESCARA**

SFÂNTUL ȘI DREPTUL SIMEON ȘI SFÂNTA PROROCIȚĂ ANA

DIOCESEI ORTODOXE ROMÂNE DIN ITALIA

(3 FEB)

**Pericopa Apostolică la Duminica a VI- a
după Rusalii**

Dar avem felurite daruri, după harul ce ni s-a dat. Dacă avem proorocie, să proorocim după măsura credinței; Dacă avem slujbă, să stăruim în slujbă; dacă unul învață, să se sârguiască în învățatură; Dacă îndeamnă, să fie la îndemnare; dacă împarte altora, să împartă cu firească nevinovăție; dacă stă în frunte, să fie cu tragere de inimă; dacă miluiește, să miluiască cu voie bună! Dragostea să fie nefățarnică. Urâți răul, alipiți-vă de bine. În iubire frățească, unii pe alții iubiți-vă; în cinste, unii altora dați-vă întâietate. La sârguință, nu pregetați; cu duhul fiți fierbinți; Domnului slujiți. Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruiiți. Faceți-vă părtași la trebuințele sfinților, iubirea de străini urmând. Binecuvântați pe cei ce vă prigonesc, binecuvântați-i și nu-i blestemați.
Romani XII, 6-14

Evangelia la Duminica a VI- a după Rusalii

Intrând în corabie, Iisus a trecut și a venit în cetatea Sa. Și iată, I-au adus un slăbănog zăcând pe pat. Și Iisus, văzând credința lor, a zis slăbănogului: **Îndrăznește, fiule! Iertate sunt păcatele tale!** Dar unii dintre cărturari ziceau în sine: Acesta hulește. Și Iisus, știind gândurile lor, le-a zis: Pentru ce cugetați rele în inimile voastre? Căci ce este mai lesne a zice: Iertate sunt păcatele tale, sau a zice: Scoală-te și umblă? Dar ca să știți că putere are Fiul Omului pe pământ a ierta păcatele, a zis slăbănogului: Scoală-te, ia-ți patul și mergi la casa ta. Și, sculându-se, s-a dus la casa sa. Iar mulțimile văzând acestea, s-au înspăimântat și au slăvit pe Dumnezeu, Cel care dă oamenilor asemenea putere.
Matei IX, 1-8

Vindecarea slăbănogului din Capernaum

Minunea vindecării slăbănogului din Capernaum este relatată de sinoptici astfel: Matei 9, 1-8; Marcu 2, 1-12 și Luca 5, 17-26. Sfinții Evangheliști Marcu și Luca expun episodul imediat după momentul vindecării unui lepros, deci înaintea intrării Mântuitorului în ținutul Gherghesenilor, pe când Sfântul Evanghelist Matei relatează minunea după momentul izgonirii Mântuitorului din acel ținut.

Într-un timp relativ scurt, Mântuitorul a revelat oamenilor trei puteri nebănuite: asupra naturii, asupra demonilor și asupra păcatului și a bolii. Minunea adusă în atenția noastră îl are ca protagonist pe un slăbănog din Capernaum (Matei 9, 1), un consătean de-al Mântuitorului.

Capernaumul era numit „cetatea Sa“ (Matei 9, 1; Marcu 2, 1). Fără îndoială că slăbănogul Îi era cunoscut Mântuitorului; un paralytic, însă un altul decât cel de la scaldătoarea Vitezda, despre care face vorbire doar Sfântul Evanghelist Ioan (5, 5). Spre deosebire de paralyticul de la Vitezda, bolnav de 38 de ani și lipsit de orice fel de ajutor, cel din Capernaum ne este prezentat ca fiind înconjurat de dragostea și afecțiunea a patru consăteni. Nu era singur în lupta lui cu suferința; patru îl slujeau, purtându-l pe umerii lor. Paralyticul de la Vitezda a fost vindecat de Hristos datorită voinței lui: „voiești să te faci sănătos?“ (Ioan 5, 6); pe când pe cel din Capernaum Hristos l-a vindecat grație credinței celor patru care îl purtau. Credința lor a fost remediul, leacul vindecării slăbănogului.

„Îndrăznește, fiule!“

Textul evanghelic surprinde lămurit momentul: „Văzând credința lor, Hristos i-a spus slăbănogului: «Îndrăznește, fiule! Iertate îți sunt păcatele tale!»“ (Matei 9, 2). Este primul om iertat din lume. Desigur, puterea de a ierta a preluat-o Biserica de la Întemeietorul ei prin Apostoli (Ioan 20, 23). Pentru Dumnezeu, cei patru erau transparenți; le-a putut vedea credința. Credința celor patru în puterea dumnezeiască a lui Iisus reiese și din modul lor insistent de a ajunge în casa din Capernaum, în care Mântuitorul Își rostea predica.

Nu era pentru prima dată când Iisus vindeca pe fundamentul credinței altora. Așa a vindecat pe sluga sutașului din Capernaum (Matei 8, 5-13); pe fiica lui Iair (Matei 9, 18); pe fiica femeii cananeence și pe mulți lunatici, surzi și muți (Matei 9, 32; 15, 30; 17, 14-18). Desigur, Mântuitorul a mai vindecat pe mulți și din milă (Matei 8, 2-7).

Sfinții Evangheliști Marcu (2, 4) și Luca (5, 19) spun că cei patru, negăsind loc pe unde să-l introducă în casă, din pricina mulțimii venite din toate satele Galileei, Iudeei și Ierusalimului, s-au suit pe acoperișul locuinței în care se afla Iisus de câteva zile și, desfăcându-l, l-au lăsat pe slăbănog cu patul în mijlocul casei, înaintea lui Iisus. Ne este cunoscut faptul că, la evrei, casele aveau o

parte a acoperișului rabatabilă și erau prevăzute cu o scară exterioră, cu un parapet protector din cărămidă. De obicei, pe acoperișul casei, evreii, când aveau oaspeți, montau corturi în care se putea dormi sau de multe ori puneau la uscat bumbac, în ș.a. Cât privește patul slăbănogului, exegeții spun că era un pat format dintr-un schelet metalic, rabatabil, cu o plasă pe care se puneau o saltea subțire.

Cauza slăbănogirii erau păcatele: „Îndrăznește, fiule! Iertate îți sunt păcatele tale“ (Matei 9, 2), i-a spus Mântuitorul, întrerupându-și pentru puțin cuvântul. Hristos, iertându-i păcatele, l-a vindecat mai întâi sufletește, apoi l-a vindecat și trupește.

Mântuitorul, simțindu-l timorat, i s-a adresat ca un părinte: „Îndrăznește, fiule!“ Prin acest mod de adresare, Hristos l-a asigurat pe paralytic că nici prezența lui și nici insistențele celor patru care îi purtau patul nu au fost supărătoare. Maniera de adresare a Mântuitorului „Îndrăznește, fiule!“ a fost ca un balsam pe sufletul lui.

O dovadă de netăgăduit a dumnezeirii Sale

Deși nu era zi de sâmbătă, ceea ce a atras atenția a fost faptul că Mântuitorul i-a spus paralyticului: „Iertate îți sunt păcatele tale!“ Știut este faptul că între boală și păcat există o legătură cauzală. În accepțiunea cărturarilor, slăbănogirea ar fi putut fi vindecată de orice om cu viață sfântă, însă iertarea păcatelor era o prerogativă exclusivă a lui Dumnezeu.

Or, cărturarii, auzindu-L pe Iisus spunându-i slăbănogului: „Iertate îți sunt păcatele tale“, s-au revoltat, cugetând în inimile lor: „Acesta hulește! Cine poate să ierte păcatele, fără numai unul Dumnezeu?“ (Marcu 2, 7). Hula împotriva lui Dumnezeu atrăgea după sine, după reglementările Legii, chiar uciderea cu pietre (Levitic 24, 16; Deuteronom 18, 20). Aveau astfel temeii legal ca ei să se considere în măsură să-L răzbune pe Dumnezeu.

Dincolo de această atitudine ostilă, manifestă, Hristos Fiul lui Dumnezeu i-a întrebat: „Pentru ce cugetați rele în inimile voastre?“ (Matei 9, 4). Le-a cunoscut gândurile. Era Dumnezeu! Întrebarea se dorea a fi un mijloc prin care să li se reveleze dumnezeirea Sa. Voia ca prin întrebarea pusă în marea Sa iubire de oameni să-i încredințeze de adevărul că, în fapt, cunoașterea inimii cuiva este o însușire exclusivă a lui Dumnezeu (II Paralipomena 6, 30; Psalmi 7, 10; I Regi 16, 7). Voia să le dea o dovadă de netăgăduit a dumnezeirii Sale: „Domnul cunoaște gândurile omului că sunt deșarte“ (Psalmi 93, 11).

Hristos l-a văzut pe Natanael sub smochin mai înainte ca acesta să fie adus la El (Ioan 1, 48). Dar oare au înțeles ei ceva? Nicidecum, ci li s-a părut că Hristos hulește. De aceea, El i-a întrebat iarăși: „Ce este mai lesne a zice: «Iertate sunt păcatele tale» sau a zice: «Scoală-te și umblă?»“ (Matei 9, 5). Nu au răspuns

nimic. Hristos Și-a continuat expozeul, zicând: „Ca să știți că putere are Fiul Omului pe pământ a ierta păcatele, a zis slăbănogului: Scoală-te, ia-ți patul și mergi la casa ta“ (Matei 9, 6).

Cum adică, un paralytic „să-și ia patul și să meargă la casa sa?“ Da, iertarea păcatelor s-a consumat în chip nevăzut, dar s-a vizualizat manifest: Și sculându-se slăbănogul, și luându-și patul, s-a dus la casa sa (cf. Marcu 2, 12).

Minunea nu a fost o iluzie, ci o realitate constatată atât de adversarii lui Iisus, care erau mulți, cum spun Sfinții Evangheliști, cât și de rudele celui vindecat, ei fiind cei mai autorizați cunoscători ai suferinței lui. Mărturie vii. Mulțimile, văzând cele întâmplare, s-au înspăimântat; probabil și de teama de a nu fi pedepsite pentru gândurile lor ascunse. Când Mântuitorul a spus: luptă și curăță partea dinlăuntru a paharului care spurcă pe om (cf. Matei 23, 26), se referea tocmai la gândurile necurate care spurcă sufletul omului. Mântuitorul a spus: „Urâciunea pustiirii ... stă în locul cel sfânt“ (Matei 24, 15). Adică, gândurile rele stau în minte - locul cel sfânt.

Deci, mulțimile, impresionate de cele văzute și întâmplare, „au slăvit pe Dumnezeu, Cel Care dă oamenilor asemenea putere“ (Matei 9, 8). Au irupt în cuvinte de slavă aduse lui Dumnezeu, nicidecum lui Hristos, despre Care, în îngustimea minții lor, continuau să creadă că este doar un om înzestrat cu puteri supranaturale, nu însă și Dumnezeu. Dată fiind această incapacitate a lor de înțelegere, este lesne de înțeles de ce le-a fost ușor cărturarilor și fariseilor să caute, în numele Legii, oportunitatea condamnării lui Iisus. Acesta era și motivul monitorizării Lui.

Slăbănogul, care era purtat odinioară de cei patru binefăcători, după întâlnirea cu Hristos s-a întors acasă sănătos, pe picioarele lui, mărturisind împreună cu cei prezenți puterea dumnezeiască a Binefăcătorului. Mântuitorul Iisus Hristos le-a arătat și de această dată cărturarilor și fariseilor că, precum are puterea de a ierta păcatele, tot așa are putere și de a vindeca în mod minunat „orice boală și orice neputință în popor“. Faptul că El a intervenit în viața paralyticului, vindecându-l sufletește și trupește, demonstrează, contrar vrierii inamicilor declarați ai Săi de atunci, dar și din toate timpurile că El este nu doar un om cu puteri miraculoase, ci El este Fiul lui Dumnezeu întrupat. El este Dumnezeu! Acesta este, de altfel, și mesajul Evangheliei! *Preasfințitul Calinic Botoșăneanul, Episcop-Vicar al Arhiepiscopiei Iașilor* www.doxologia.ro

Postul Adormirii Maicii Domnului

Postul este pregătire pentru o inimă smerită. Sfinții Părinți spun: „Acela care nu face ascultare, în zadar postește și se roagă la Dumnezeu. Ascultarea este

mai mare decât postul și rugăciunea. Când eram tânăr nu înțelegeam învățăturile (povețele, sfaturile) Sfinților Părinți, dar mai târziu am văzut că este întocmai cum spun ei. Cine nu-și smerește inima și nu și-o curăță de gânduri rele, în zadar postește.”

Părintele Tadei de la Vitovnița

Care e rostul și folosul postului?

Postul folosește și sufletului și trupului, pentru că întărește trupul, ușurează și curățește sufletul. Păstrează sănătatea trupului și dă aripi sufletului. De aceea, Legea Veche îl recomandă și îl impune de atâtea ori (Ies. 34, 28; Deut. 9, 9; 18; Jud. 20, 26; I Regi 7, 6; Isaia 58; Ioil 2, 15). „Nu fi nesățios într-o toată desfătarea și nu te apleca la mâncăruri multe. Că în mâncărurile cele multe va fi durere și nesațiu și va veni până la îngreșare. Pentru nesațiu, mulți au pierit; iar cel înfrânat își va înmulți viața”, zice Înteleptul Isus, fiul lui Sirah (37, 32-

34). Mântuitorul însuși a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți în pustie, înainte de a începe propovăduirea Evangheliei (Matei 4, 2 și Luca 4, 2): El ne învață cum să postim (Matei 6, 16-18) și ne spune că diavolul nu poate fi izgonit decât cu post și rugăciune (Matei 17, 21; Marcu 9, 29). Posteau de asemenea Sfinții Apostoli și ucenicii lor (Fapte 13, 2, 3; II Cor. 6, 5); ei au și rânduit postul pentru toți creștinii (1 Cor. 7, 1). Sfinții Părinți laudă și recomandă postul cu stăruință: Iată ce spune, de pildă, Sf. Ioan Gură de Aur: «Postul potolește zburdăciunea trupului, înfrânează poftelile cele nesăturate, curățește și înaripează sufletul, îl înalță și îl ușurează.

Nu orice post este post religios, ci numai acela care se face întru numele Domnului și după legea lui Dumnezeu așa cum a primit-o Adam (Facere 2, 16-17; 3, 2-6) și au învățat proorocii (Ioil 2, 12-16) și l-au practicat sfinții (III Regi 19, 8; Matei 4, 2; Luca 2, 37). Moise a stat pe muntele Sinai atunci când a primit tablele legii „patruzeci de zile și patruzeci de nopți; și nici pâine n-a mâncat, nici apă n-a băut.” (Ieșire 34; 28 și Deuteronom 9; 9, 18). Când au fost să biruiască poporul cel păgân al filistenilor, evreii au postit (I Regi 7; 6). Profetul Isaia vorbește mult despre valoarea postului (Isaia cap. 58), iar profetul Ioil, amintind de pocăință, îndemna și la post (Ioil 2; 15). “Nu fi nesățios în nici o desfătare și nu te apleca la mâncăruri multe. Că în mâncărurile cele multe va fi durere și nesațiu și va veni până la îngreșare. Pentru nesațiu, mulți au pierit; iar cel înfrânat își va înmulți viața”, zice Înteleptul Isus, fiul lui Sirah (37; 32-34). Sf. Ioan Botezătorul a postit continuu (Matei 3, 4; Marcu 1, 6). Mântuitorul însuși a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți în pustie, înainte de a începe propovăduirea Evangheliei (Matei 4; 2 și Luca 4; 2) și ne-a poruncit limpede și nouă ca să postim și cum să postim (Matei 6, 16-18; Luca 21, 34). Apostolii au postit și s-au rugat (Faptele Apostolilor 13, 3; 14, 23; 1

Corinteni 7, 5; II Corinteni 11, 27). Sfinții Părinți laudă și recomandă postul cu stăruință. Iată ce spune, de pildă, Sf. Ioan Gură de Aur în „Omilia a 10-a la cartea Facerii”: „Postul potolește zburdăciunea trupului, înfrânează poftelile cele nesăturate, curățește și înaripează sufletul, îl înalță și îl ușurează.”

Deci, orice creștin trebuie să fie convins de trebuințele postului, să-l respecte în convingerile sale și să-l practice atât cât darul credinței și puterile îl ajută ferindu-se de a-l defăima, întrucât el este de origine dumnezeiască, dat nouă cu scopul de a ne înfrâna trupul de la patimi, a ne smeri sufletește și a ne face mai buni într-o pocăință și rugăciune spre mântuirea noastră și slava lui Dumnezeu.

Ce este Postul Adormirii Maicii Domnului?

Postul Adormirii Maicii Domnului (sau postul lui August) este postul dinaintea Adormirii Maicii Domnului. E așezat în cinstea Maicii Domnului, amintindu-ne de postul cu care aceasta, după tradiție, s-a pregătit spre trecerea ei la cele veșnice. Ține două săptămâni: de la 1-14 august inclusiv. Lăsăm sec la 31 iulie seara; iar dacă această zi ar cădea miercuri sau vineri, lăsăm sec cu o zi înainte. Se dezleagă la pește în ziua Schimbării la Față (6 august), fiind praznic mare. Dacă ziua Adormirii Maicii Domnului (15 august) cade miercuri sau vineri, nu mâncăm de dulce, ci se dezleagă numai la pește. În timpul acestui post se citește mai cu deosebire Al doilea Paraclis al Maicii Domnului.

www.apologeticum.ro

Duhul Sfânt este Viața lumii

Psalmul 103, psalmul vecerniei de fiecare zi, ne poartă gândul către multe nuanțe ale vieții noastre. Ne oprim numai la versetul 31 pentru a recunoaște o realitate constantă a vieții de care ne dezicem voită sau nu. Este vorba despre adevărul că Duhul Sfânt este Viața și subzistența reală a întregii existențe: „Trimite-vei Duhul Tău și se vor zidi și vei înnoi fața pământului”. Sfântul Eferm Sirul dezvoltă aceasta zicând că: „Adevărata hrană a omului este harul. Bogăția bunătații Sale este asemenea izvorului de apă ce curge neconținut

și adapă pe toți cei care însetează. Din belșugul harului, Dumnezeu hrănește puterile cerești și tot El dă hrană în toată suflarea pământului” (Psaltirea,

Chișinău, 2008, p. 153).

Detaliind puțin putem spune că alimentele consumate zilnic de om sau hrana viețuitoarelor de pe pământ este tot har materializat și diversificat după trebuințele fiecăruia, oferite de Creator spre susținerea vieții biologice. Prin urmare, numai harul Duhului Sfânt este Viață: pentru trupul însuflețit al viețuitoarelor,

pentru trupul cu suflet viu al oamenilor și pentru toată existența creată văzută și nevăzută. Nimic nu există în afara harului, nimic nu crește, nimic nu rodește și mai ales, nimic nu se desăvârșește.

Când zicem despre Duhul Sfânt că este Viața și Dătătorul de Viață, nu mărturisim altceva decât adevărul că tot ceea ce este creat în cer și pe pământ își are ultimul suport al existenței în Duhul Sfânt. El este viața tuturor celor create pentru că este Duhul Persoană a Tatălui ce se odihnește în Fiul.

Duhul nu este un anume gen de viață, eventual o viață spirituală aparte valabilă doar pentru oamenii credincioși. Nu, El este Viața Însăși a tuturor celor ce există și sunt aduse la existență, a celor minerale, a celor vegetale, a ființelor necuvântătoare și a celor cugetătoare. Aceștia din urmă, cred sau nu în această realitate. Diferența între unii și alții constă în aceea că acei ce cred recunosc aceasta și simt că adevărul vieții lor nu rezidă în ei înșiși, ci în Duhul Sfânt.

Pentru cei care cred, în afara Duhului Sfânt nu există viață. Este o singură viață și aceasta este numai prin și de la Duhul Sfânt. Mai multe calități ale vieții și toate variațiile ei sunt exprimate datorită diversității creației, dar în esența ei Viața este una singură. În zadar se amăgesc unii că pot avea propria viață de care pot dispune cum vor și în consecință se cred stăpâni peste ea. Toți aceștia uită că nici nu și-au dat propria viață, nici nu o pot păstra la nesfârșit, după cum nici nu o pot anula în vreun fel. Altul este cel care le-a dat-o și Același o ia când binevoiește, dincolo de voința și libertatea omului, pentru că doar El o poate păstra la nesfârșit. Eventual, omul poate colabora la conștientizarea și îmbogățirea ei sau dimpotrivă, și-o poate risipi de unul singur.

Din această perspectivă înțelegem că orice efort al omului consumat în afara Duhului Sfânt este o risipire a consistenței proprii vieți. Se scurge din noi „cheful” de viață ori de câte ori punem stăpânire abuzivă pe propria viață. Devenim apatici, triști, posomorâți, nemulțumiți de tot ceea ce facem și de toate câte ni se întâmplă, nu din alt motiv, ci din acela că ne trăim propria viață în mod autonom și egoist. De altfel, tocmai în aceasta constă secretul vieții ființelor create și mai ales al omului: de a nu-și trăi viața singure. Viața trăită la singular este o viață risipită, o viață stearpă, o viață neîmplinită și de aceea, grozav de tare chinuită. Iar de un astfel de iad nimeni și nimic nu ne mai poate scăpa. Nici chiar Dumnezeu.

Păcatul împotriva Duhului Sfânt la care face referire Mântuitorul Hristos atunci când zice: „Orice păcat și orice hulă se va ierta oamenilor, dar hula împotriva Duhului nu se va ierta. Celui care va zice cuvânt împotriva Fiului Omului, se va ierta lui; dar celui care va zice împotriva Duhului Sfânt, nu i se va ierta lui, nici în veacul acesta, nici în cel ce va să fi” (Mt. 12, 31-32), constă tocmai în opțiunea egoistă de ați măsura propria viață cu măsurile mărunte ale rațiunilor tale

limitate. Este păcatul împotriva propriei vieți. Este păcatul omului care luptă în mod voit la risipirea propriei vieți, la uciderea ei. Iar cu acest păcat, Duhul Sfânt, Singurul susținător continuu al vieții nu poate fi de acord.

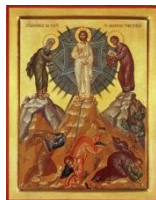
Altfel spus, acest păcat nu ni se iartă și nu ni se va ierta nu pentru că ar exista ceva ce Dumnezeu nu poate ierta, ci pentru că Dumnezeu Care este Viața noastră nu poate fi de acord cu voința omului de a-și ucide propria viață. Nu poate binecuvânta și nici îngădui așa ceva. De ce? Pentru simplu motiv că El nu-și retrage cuvântul dat: acela de a fi viața noastră în veci de veci (Col. 3, 3-4). Și dacă ne-a tras din neființă la viață, făcându-se El Viața noastră, chiar dacă noi nu ne mai dorim această viață și vrem să nu mai fim, pe El nu-L vom putea convinge niciodată să se sustragă voinței de a vrea să ne susțină propria noastră viață. El ne iubește și iubirea Lui e viața noastră neîntreruptă. Însă, această nepotrivire de voințe este singura care mai susține încă în existență iadul. Căci, între voința omului de a-și risipi sau nega propria viață și voința Duhului Sfânt de a păstra această viață la nesfârșit se deschide gura iadului, ca o dorință permanentă a omului de a suferi de unul singur în loc să recunoască darul vieții de la Duhul Sfânt și astfel să se bucure în veci.

De fapt, cheia vieții noastre fericite este recunoașterea continuă că viața noastră este darul Duhului Sfânt în noi. Această încredințare permanentă dă gust bun vieții, îi dă calitate, adâncime, nuanțe nebănuite și nesfârșite și o consistență plină de plusuri. Este un circuit de reîmprospătare continuă a vieții, care se susține prin voința omului de a mulțumi Domnului pentru darul vieții și prin voința Duhului Sfânt de a răspunde în permanență cu noi și noi calități, sensuri și înțelesuri vieții noastre astfel oferite.

În consecință, trăim o viață trăită. Purtăm în noi viață din Viața Duhului Sfânt, Cel care se face temei de neclintit atât al ivirii noastre la viață cât și al susținerii noastre veșnice în ea, ca viață continuu împărtășită. Iar dacă El S-a oferit pe Sine să însuflească amorțita neființă, făcându-o să înflorească în minune, cum nu I ne vom oferi și noi în gest de mulțumire că ne-a făcut ființe atât de minunate. Această mulțumire este simpla și nebănuita rețetă a vieții noastre fericite, împlinite și îndumnezeite în Duhul Sfânt, prin Fiul până la Tatăl.

Gheorghe Butuc www.ortodoxiatinerilor.ro

Minunea de pe Muntele Tabor, povestita de Maica Ecaterina Fermo

La fiecare sărbătoare praznicală avem bucurii foarte mari, oriunde le-am sărbători. Dar în Țara Sfânta ele se înmiesc, așa încât plutești ca purtat de un nor. Uneori nici nu știi ce este cu tine, dacă ești sau nu mai ești pe pământ! Și aceasta

nu e valabil numai la mine, ci la toți care au trecut prin Țara Sfântă și au avut bucuria să participe la sărbătorile acestea.

Pe lângă Sf. Lumină, una dintre marile revelații și bucurii duhovnicești ale sărbătorilor praznicale este Schimbarea la Față, care se petrece pe Muntele Taborului, în data de 6 august, după cum bine știm, și care descoperă o față nevăzută a acestei sărbători pe care, desigur, într-un cerc de credincioși, într-o biserică oarecare din lume, poate nu ai ocazia să o vezi, decât în cazul în care Dumnezeu ar vrea să ți-o descopere în mod particular. Dar acolo, în văzul tuturor, al miilor de credincioși sau necredincioși care participă pe Muntele Sfânt al Taborului, în noaptea din 5 spre 6 august, în timpul Sf. Liturghii, coboară asupra Sfântului Munte un nor. Cei necredincioși – cum i-am și auzit pe mulți din ei –, ar spune ca este o manifestare meteorologica. Norul acesta este însa cu totul altceva decât norii aceia obișnuiți, lăptoși, pe care îi vedem coborând uneori dimineața peste munții noștri. În primul rând, pentru că el are o formă de manifestare cu totul aparte. Începând de la ora la care se petrece în biserică privegherea, vezi, din vârful muntelui, dinspre Nazaret, pe cerul întunecat de noapte, la distanță foarte mare, dintr-o dată, o bucată portocalie! Și aceasta se tot mută și vine exact perpendicular pe biserică și stă până pe la douăsprezece-unu noaptea sub forma unei limbi portocalii, întunecate, la o distanță destul de mare, de câțiva kilometri buni de Muntele Taborului. Și cam pe când începe Liturghia, dar în mod special spre momentul Heruvicului, din orizont începe să se deplaseze acest nor, vine spre munte și, când se apropie de noi, comportă diverse forme, diverse consistențe, și începe să se rupă din el câte o bucată, câte o fâșie, sau mai multe fâșii, mai multe mingi rotunde, lunguiețe, sub formă de îngeri, sub formă de păsări, și să vină, pe deasupra turlei bisericii – biserică are în vârf, unde este turla, și o terasă, fiind construită ca mai toate casele în zona orientală, cu terase în capătul clădirii –, unde lumea se urcă și invocă Duhul lui Dumnezeu! Cuvintele sunt extraordinar de mici să exprimi ce simți când bucățile acelea ca de vată vin și le atingi cu mâinile, le simți pe chip... Ai vrea să te urci pe acea bucată și să pleci, să nu te mai intereseze nimic.

Concomitent cu minunea aceasta, se răspândește în aer un miros extraordinar parcă de tămâie, dar nu este tămâie; parcă de rășinoase, dar nu este de rășinoase; e o combinație de conifere orientale, cu tămâie naturală, din rășina pomului. Bineînțeles, se găsesc și aici cei care să pună la îndoială minunea, spunând ca au făcut grecii vreo nouă șmecherie sau că e doar un proces meteorologic. Aici este însă o manifestare generală a bucuriei! Totul tresare de bucurie acolo, ceea ce nu se întâmplă nicidecum în alte locuri, în alți munți, în cazul fenomenelor meteorologice.

Bineînțeles că după ce vii de pe Tabor, cu priveghere de toată noaptea, cu Liturghie, cu cântări făcute de greci, de arabi, de bulgari, de ruși și de români,

care toți cântă Schimbatu-Te-ai la Față, Hristoase, în munte, arătându-Le ucenicilor Tăi Fața Ta, pe cât li se putea!..., nu mai poți pune preț de nimic lumesc, ci ai dori să trăiești așa veșnic! Și în cazul acesta, ca și în cazul Sf. Lumini, arătările acestea, formele acestea de mângâiere sunt tot pentru cei care cred, pentru că așa cum spune în Scripturi, „am venit să dau celor ce au și am venit să iau celor ce nu au”! Cum asta, ca nu am înțeles niciodată acest cuvânt când eram în afara Bisericii! Păi bineînțeles că Domnul ia de la cei cărora li se pare că au puțină credință și încep să comenteze și să pună sub lupă existența lui Dumnezeu, prezența Sa și manifestările Lui. Iar cei ce cu adevărat cred și mărturisesc cu sinceritate Cred, Doamne, ajută necredinței mele!, aceluia li Se relevă bucuria cea mai mare! Într-adevăr, acolo, pe Tabor, îl înțelegi pe Sf. Ap. Petru când Îi spune Mântuitorului că nu-i mai trebuie să plece de acolo! Într-adevăr, nu mai vrei să pleci de acolo, de pe Tabor! Toate manifestările lumesci, cât ar fi ele de mari, de intense, pălesc în fața acestei manifestări, infirm de mici în raport cu harul lui Dumnezeu! Vă dați seama cum va fi atunci, în fața Tronului Ceresc, când vom ajunge acolo...

fragment din cartea “Metanii de dor”, de Maica Ecaterina (Monica Fermo)

O mare minune săvârșită de părintele Porfirie

În cartea sa, «Călătorind printre zidurile cetății», monahia Porfirie relatează o mare minune și o apariție cu totul minunată a părintelui Porfirie, care demonstrează că viața continuă după moarte și că niciodată nu trebuie să ne pierdem nădejdea, fiindcă Dumnezeu este bun și atotputernic.

Într-o zi, pe la ora două la amiază, mă aflam în piața Aghion Anargýron (Sfinților Doctori fără de arginți) din Atena. La un moment dat, se apropie de mine un domn, care îmi zice:

- Mă duceți, vă rog, în Menídi?

- Nu, i-am răspuns, nu am suficient timp la dispoziție.

Într-adevăr, nu aveam timp suficient, fiindcă la ora trei trebuia să predau taxiul în Pireu. Domnul acela stătea și aștepta să treacă alt taxi. Ceva în mine îmi zicea să-l ajut. Îndată i-am făcut semn să vină. Cum a intrat în taxi, a strigat: geron-porfyrios mikro - Nu e posibil! Apoi scoate fotografia părintelui Porfirie și o sărută cu evlavie. Exact în acel moment, s-a aprins semaforul verde și am pornit către Menídi. M-am gândit să-i iau fotografia din

mână, însă când am văzut cu câtă dragoste se uita la ea, mi-a fost rușine de acest gând.

- L-ați cunoscut? – mă întrebă la un moment dat.

- Nu, numai din cărți, dar îl iubesc foarte mult.

- Vreți să vă povestesc cum l-am cunoscut eu?

- Desigur! – i-am răspuns bucuroasă.

- Soția mea era grav bolnavă, având cancer. Doctorii spuneau că mai are de trăit doar trei luni. În acel an, băiatul meu cel mare, care termina liceul, ne-a anunțat că a aranjat, împreună cu zece colegi de clasă, să meargă în Sfântul Munte pentru o săptămână. I-am spus că e în regulă, așa că a plecat.

Între timp, starea de sănătate a soției s-a înrăutățit. Doctorul care o examina ne-a spus că nu mai are mult de trăit. Atunci l-am întrebat cu agonie: «Doctore, ce putem face ca să-i mai prelungim puțin viața?». «O s-o mai operăm o dată și apoi Doamne ajută», ne-a răspuns acela. Eu am fost de acord, însă soția s-a împotrivit, fiindcă vroia să se întoarcă mai întâi fiul nostru din Sfântul Munte.

Fiul nostru s-a întors atât de fericit, încât niciodată nu-l mai văzusem așa. Ne-a povestit cât de frumos e acolo, cât de ospitalieri au fost monahii cu ei, câtă pace simțea în sufletul său. Simțea atât de tare prezența lui Dumnezeu, încât uitase că mama sa este bolnavă. Și-a amintit de acest lucru abia atunci când l-a întâlnit pe părintele Porfirie, despre care ne-a povestit lucruri minunate, lucruri care nouă ni se păreau de necrezut.

- Scuză-mă că te întrerup, când s-au petrecut toate acestea? – l-am întrebat.

- În anul 1996. Ne-a spus băiatul meu că stătea împreună cu colegii săi sub un copac vorbind și râzând, când deodată văd că se apropie de ei un călugăr. Îndată s-au ridicat cu toții și i-au pupat mâna. Atunci bătrânul călugăr a început să le vorbească, strigându-l pe fiecare pe numele său. Așa cum era și normal, copiii au rămas uimiți, cum de acel călugăr necunoscut știa numele și prenumele fiecăruia. Fiului meu i-a spus așa: «Să-i zici mamei tale să nu se opereze, fiindcă e bine». «O cunoașteți?» - îl întrebă atunci fiul meu. «Sigur că o cunosc, eu vă cunosc pe toți». «Cine sunteți?» – l-a întrebat din nou. «Eu sunt părintele Porfirie» – i-a răspuns și apoi a plecat.

La întoarcerea din Sfântul Munte, s-au oprit în Ouranópolis, la o farmacie ca să cumpere niște aspirină, întrucât aveau amețeli din cauza drumului cu vaporul. Intrând în farmacie, au zărit pe tezghea fotografia părintelui Porfirie și au exclamat: «Uite-l pe părintele Porfirie, pe care l-am întâlnit în Sfântul Munte». Auzindu-i, farmacistul i-a întrebat mirat: «Scuzați-mă că

vă întreb, l-ați văzut pe acest părinte în Sfântul Munte?». «Da, abia ne-am întors de acolo». «Sunteți siguri?». «Bineînțeles, am și vorbit cu el. Am rămas cu toții uimiți cum de știa numele și prenumele fiecăruia dintre noi. Apoi l-am întrebat cine este și el ne-a răspuns că este părintele Porfirie». «Copii, sunt convinsă că l-ați văzut... Însă să nu vă speriați de ceea ce vă voi spune... totuși ar trebui să știți că părintele Porfirie a murit acum cinci ani». La auzul acestor cuvinte, copiii au rămas șocați. «Imposibil! Păi noi am vorbit cu el».

Eu și soția mea am crezut că probabil copiii au cunoscut un alt călugăr, care semăna cu părintele Porfirie și care avea același nume. De altfel, toți călugării seamănă între ei. «Nu mă credeți, nu? În fine! Oricum, mie mi-a zis să-ți transmit să nu te operezi, mamă, fiindcă ești bine», rosti băiatul către mama sa.

După două zile, am mers la spital. În dimineața zilei următoare urma să fie operată. Sosi așadar momentul critic al operației. Eu așteptam afară, plin de agonie și neliniște. Deodată soția mea iese din sala de operație și îmi zice: «Nu mă mai operezi, fiindcă sunt bine». La scurt timp, în spatele ei apare și doctorul. «Doctore, ce se întâmplă? – l-am întrebat». «Nu știu, pur și simplu nu mai vrea să se opereze». «V-am zis, sunt bine» – interveni soția mea. «Scumpa mea, ai înnebunit?» – i-am zis, apoi am luat-o deoparte, încercând s-o conving să se opereze. «Doar v-am spus că mă simt bine. Să-mi faci niște analize și veți vedea că nu am nimic, eu simt asta». «Să nu o forțăm să se opereze, dacă nu vrea» – fu de părere doctorul. «Nu mă credeți? Examinați-mă și veți vedea».

Zis și făcut. A doua zi au sosit rezultatele analizelor.

În acel moment, domnul acela a răsuflat adânc.

- Ce au arătat rezultatele?

- Nici urmă de boală. Doctorii se uitau peste vechile rezultate și, comparându-le cu cele noi, nu mai pricepeau nimic. «Nu se poate, trebuie să le fi încurcat cu altele. Măine îi vom face alte analize», ziceau plini de mirare. Văzându-i pe doctori încurcați, fiul meu se apropie de mine și îmi zice: «De ce nu crezi ceea ce mi-a zis părintele Porfirie din Sfântul Munte?». Auzind aceasta, un doctor întrebă: «Ce-ai zis? Ce ți-a zis părintele Porfirie?». «A zis că mama e bine și că nu trebuie să se mai opereze». Atunci doctorul, scoțând din buzunar fotografia părintelui Porfirie, îl întrebă: «Pe acesta l-ai văzut în Sfântul Munte?». «Da, pe acesta». «Rezultatele sunt corecte. Soția dumneavoastră este bine. Deci puteți pleca fără nici o grijă de la spital» – spuse doctorul.

Vedeți? La început, doctorii spuneau că soția mea nu mai are de trăit mai mult de trei luni. De atunci au trecut doi ani și soția mea se simte foarte bine, chiar

mai bine decât se simțea înainte să se îmbolnăvească. De aceea îl iubim atât de mult pe părintele Porfirie. Am mers și la mănăstirea lui de multe ori. Ori de câte ori avem necazuri, el ne ajută.

Această întâmplare povestită de acest domn, în legătură cu o altă minune săvârșită de părintele Porfirie, mi-a adus în suflet o mare bucurie. Pe când domnul cobora din taxi, buzele mele șopteau în taină: «Mulțumesc».

Sursa: www.pemptousia.ro

Divorțul nu e niciodată o variantă, pentru un creștin

Divorțul nu e niciodată o variantă, pentru un creștin

Am observat că societatea în care trăim astăzi este foarte permisivă și încurajează divorțul prin pârguile și concepțiile ei. Divorțul nu este o opțiune, divorțul nu e "asul din mânecă" când apar probleme în familie, nu! Doamne ferește! Se vorbește prea simplu de divorț, se aduce aminte de el prea ușor. Divorțul în foarte multe cazuri nu e o soluție. Dacă te-ai certat o dată - de două ori cu cel iubit, asta nu înseamnă că gata! s-a terminat. Dacă soția te-a supărat și nu face ce crezi tu că e bine, asta nu înseamnă că trebuie să divorțezi. Dacă soțul nu spală vasele sau se uită prea mult la televizor, sau iese prea des cu prietenii în oraș, soluția nu e ruperea căsniciei. Dacă relația dintre voi doi a devenit monotonă asta nu înseamnă că totul s-a terminat, sau că de acum lucrurile vor sta și mai rău.

În cartea "Cântarea Cântărilor" din Vechiul Testament se vorbește despre un tânăr și o tânără și de dulcea lor poveste de dragoste. Sfinții Părinți ne spun că frumoasă tânără e Mireasa lui Dumnezeu: Biserica iar tânărul minunat este Hristos. Astfel relația dintre bărbat și femeie este folosită pentru a explica relația dintre Dumnezeu și poporul Său (în Vechiul Testament) sau dintre Hristos și Biserica Sa (în Noul Testament). Oare e puțin lucru? Ce mare minune e iubirea dintre un bărbat și o femeie încât poate să fie luată ca model pentru legătura dintre Dumnezeu cu Biserica Sa. Ce onoare acordă Domnul căsătoriei și familiei, iar noi îi dăm așa repede cu piciorul.

Dacă Hristos Domnul ne spune "Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă vatamă și vă prigonesc" îndemnându-ne să recuperăm chiar relația cu dușmanii noștri, sau cu persoanele cu care nu ne înțelegem prea bine, sau cu cele care ne fac rău, cum să nu facem tot posibilul să recuperăm sau să reparăm relația cu soțul sau soția noastră.

Dacă Domnul îmi spune să-mi iubesc vrăjmașii, cum oare să nu-mi iert soția (soțul) dacă m-a supărat o dată, de două ori, sau de zece ori? O iert și comunic cu ea, și împreună putem trece peste asta. O iert și apoi mă rog lui Dumnezeu să ne ajute. Fac tot posibilul să fie bine și-mi cer eu iertare în fața ei (lui) chiar dacă nu e vina mea, dar îi arăt ca o (îl) iubesc.

Totul se poate rezolva. Mergem împreună la părintele duhovnic, îi spunem că de la un timp nu ne mai înțelegem, ne mărturisim păcatele, cerem ajutor, ne împărtășim și mergem înainte. Nu există căsnicie fără greutăți, fără neînțelegeri, e normal, atâta timp cât păcatul ne robește, dar putem trece peste toate: "În lume necazuri veți avea dar îndrăzniți Eu am biruit lumea".

Aceasta este familia, să înveți să nu mai fii egoist, să nu mai faci ce vrei, ci să faci totul împreună cu cel iubit. Și învățând în familie să nu mai fii egoist, aplici asta și-n societate, iubindu-i dezinteresat și pe ceilalți oameni.

Pentru un creștin adevărat nu există varianta divorțului, el nu are în minte asta niciodată, ci are doar varianta iertării. A îngăduit Domnul un singur motiv pentru divorț, adulterul: "Că oricine va lăsa pe femeia sa, în afară de pricină de desfrânare, o face să săvârșească adulter, și cine va lua pe cea lăsată săvârșește adulter."

Sunt multe familii în care soțul își bate soția, sau bea foarte mult, sau stă mult plecat și nu prea dă pe acasă, sau câte și mai câte, dar toate acestea nu apar deodată ci în timp, și ele trebuiesc rezolvate imediat ce au apărut primele simptome ale răului în familie. Maica Domnului este mereu aproape de familia creștină și a făcut multe minuni, a întors multe inimi, a adus multă pace în familii. Nimic nu-i este cu neputință.

"Deci ceea ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu mai despartă" pentru că are putere Domnul să rezolve toate necazurile și toate neînțelegerile din familie.

Bălan Claudiu www.ortodoxia.md

Cuvinte alese din nectarul duhovniciei

Nu-ți alipi ochii de fețe frumoase, pentru ca inima ta să nu fie înrobite de frumusețea stricăcioasă și să se depărteze de Dumnezeu. Nu primi și nu te supune cugetelor desfrânate, ca să nu cazi din iubirea lui Dumnezeu. Nu-i invidia pe cei care fac asemenea lucruri, despre care „rușine este chiar a le spune” (Efeseni 5,2).

(Sf. Dimitrie de Rostov)

CAMPANIA DE STRĂNGERE DE FONDURI

“CITITORIM ÎMPREună BISERICĂ PENTRU PAROHIE”

- prin donație direct la Parohie, solicitând chitanță.
- prin virament bancar în contul deschis la Banca Prossima, IBAN:

IT56M0335901600100000017870

- cu filă de cec, specificând la beneficiar “Parrocchia Ortodossa Romena Pescara” înmănat preotului paroh și solicitând chitanță.

LOCUL ȘI PROGRAMUL SLUJBELOR ÎN PAROHIA NOASTRĂ

Locul unde Parohia Ortodoxă Română Pescara “Sfântul și Dreptul Simeon și Sfânta Prorociță Ana” oficiază Sfintele slujbe este în cadrul Bisericii catolice „Gusu Maestro” (la parterul unui bloc). situată în zona Portului Turistic Pescara, Piazza Luigi Rizzo Nr.15.

SE POATE AJUNGE LA BISERICĂ :

- cu mașina pe SS 16 direcție Portul Turistic
- cu autobuzul numărul 10 și coborând în zona Portului Turistic

PROGRAMUL:

- Miercuri de la ora 16.00 –Vecernie, Acatistul zilei și Sfânta Spovedanie.
- Sâmbătă: pomenirea celor adormiți la 9.00 și Spovedanie (în perioada posturilor)
- de la ora 18.30- Vecernia zilei și Spovedanie.
- Duminică și în zilele de sărbătoare cu cruce roșie de la ora 9.00- Utrenie și Sfânta Liturghie
- I și a III Duminică din lună Vecernia zilei începând cu ora 17.00 în strada Clemente de Caesaris (CARMINE),

Penne (parohia catolică de la Carmine). De la ora 16.00 programul parohial „Ora de religie” cu copiii din zonă .

- II și a IV Duminică din lună, Vecernia zilei la Torre de Passeri la Biserica Madonna dell' Arco de la 17.00. De la ora 16.00 programul parohial „Ora de religie” cu copiii din zonă.

Programul parohial „Ora de religie” cu copiii, se desfășoară în fiecare Sâmbătă începând cu ora 16.00, în via Giovanni Chiarini 19/A, Montesilvano.

Pr. Alin Iarca - Tel. 329 46 90 311

CONTACT:

E-mail: pr.aliniarca@yahoo.it

Web: www.parohia-pescara.it

ANUNȚ IMPORTANT

* Începând cu luna Ianuarie 2013, Parohia noastră distribuie în fiecare lună alimente tuturor familiilor aflate în dificultate financiară. Pentru o bună organizare rugăm ca toți cei ce cunosc familii cu dificultăți financiare sau cei ce vor să se înscrie la acest ajutor lunar, să se adreseze Preotului.

* Începând din anul 2013, în cadrul parohiei noastre există programul “La mulți ani de ziua ta!”.

Prin acest program, se vrea a se ajunge la unitatea parohiei, făcând ca momentele unice din viața noastră, anume serbarea zilei de naștere, să fie împărtășite și celorlalți.

În acest an fiecare dintre cei ce s-au înscris în acest program sau au săvârșit Sfinte Taine în parohia noastră, au fost sunați de ziua lor de către preotul paroh.

Se vrea ca în anii viitori să se facă o rubrică în revista parohială și pe site-ul parohial, care să amintească nouă tuturor de sărbătorii săptămânii.

Cei ce doresc să se înscrie în acest program, pot trimite un mail sau sms (vezi Contact), în care să specifice numele, prenumele persoanei sau persoanelor, numere de contact, zona de reședință și data nașterii.

Anul 2 N° 24 04.08.2013. Acest număr s-a tipărit în 30 de exemplare și se distribuie gratuit.

BISERICA ESTE LOCUL UNDE SUNT SALVAȚI CEI CONȚINĂȚI LA MOARTE.

DE CE? PENTRU CĂ PLATA PĂCĂTILOR ESTE MOARȚEA (ROMANI VI, 23) - SFÂNTUL EFREM SIRIL

SLĂVAȘI DUMNEZEV PENTRU TOATE!

